

KIRMIZIFARE

ISSN 1300-3291

çocuklar için dergisi

Sayı: 46
Ağustos 1995

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılık
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 46

Ağustos 1995

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4
80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 80.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 900.000 TL.

Taahhütlü: 1.140.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 70.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 80.

Filmler: Reprograf (511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Kapak Baskısı: Yenilik Basımevi (243 55 72)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

ISSN 1300-3291

Kapak: **Sibel Demirtaş**

Merhaba!

Jill Atabay'in artık iyi tanıdığınız dizisi **Sarah Jane** üçüncü serüveniyle yeniden aramızda.

Seni Seviyorum **Coco**'nun yazarı **Güngör Köknel** ise bu sayımızın şairi. **Kedim** adlı şiirini sayfayı çevirince okuyacaksınız. **Milliyet** Kardeş dergisinin yayın danışmanı **Nur İçöz** ise **Reyhan** adlı öyküsüyle ilk kez **Kırmızıfare**'de

Kırmızıfare sizlere yine yeni bir yazar sunuyor. **Sevmiycem** **İşte** adlı öyküsünü kendisi resimleyen **Hatice Akbıçak** **Günel** geçtiğimiz yıl Japonya'da yapılan bir resim yarışmasında ödül almıştı.

Ağustos'la birlikte yaz tatili de bitiyor. Şimdi okul, defter kitap, çanta, önlük telaşı başlayacak; özlenen okul arkadaşlarına kavuşmanın heyecanı, geride bırakılan tatil arkadaşlıklarını unutturacak. Aman arkadaşlarınızı unutmayın, bir de yeni okul çantanıza en son **Kırmızıfare**'yi koymayı.

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

Fatih Erdoğan

Kedim	Güngör Köknel	3
Sarah Jane'in Üçüncü Büyük Serüveni.....	Jill Atabay	4
Ayl.....	James Oliver Curwood	12
Fındıkfaresi		16
Serdar	Bali'deNuran Turan	18
Çağıl Nasıl Mavi Oldu? (2)	Cengiz Bektaş	19
Sevmiycem İşte	Hatice Akbıçak Günel	15
Reyhan	Nur İçözü	29
Bir Kitap Bir Yazar	Selma Erdoğan	32

KEDİM

Dün evimize bir misafir geldi
Adı Cincin
Kocaman gözleri
Yumuşacık tüyleri
Upuzun bir kuyruğu var kedimin.
Ben ona baktım o da bana
Birden ısınverdim yaramaza
Miyav dedi mav dedi
anladım o da beni sevdi.

Güngör KÖKNEL

Sarah Jane'in üçüncü serüveni

Jill Atabay Resimler: Ferit Avcı

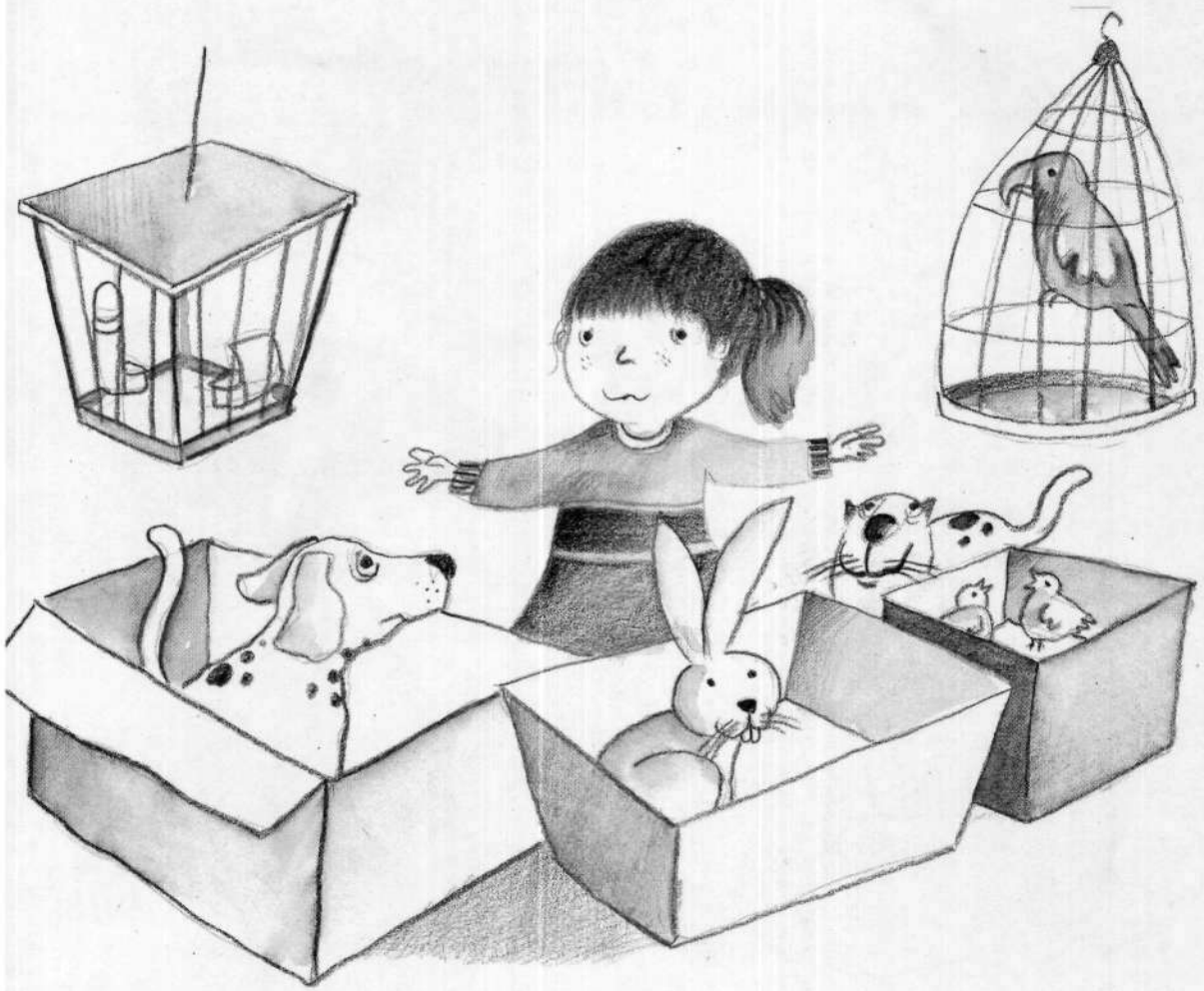
Sarah Jane'in yaşadığı kasabada bir pazaryeri vardı. Pazaryerinde düşleyebileceğiniz her türlü meyve, sebze ve çiçek satılırdı. Bu çiçeklerin bazılarının sapları kesilmiş olur, saksı ve kutularda büyüyen bazıları gökkuşağının tüm renkleriyle parıldardı. Bazıları fiçılarda, çok büyük olardan da mermere benzeyen vazolarda bulunurdu. Sarah Jane bu çiçeklerin sarayda yaşayan insanlar için olduğunu düşünürdü. Onun en çok sevdiği; ilkbaharda açan, sıradan insanların alabileceği basit kutulara konmuş, kadife yapraklı hercai menekşelerdi.

Pazaryerinde tavşan, köpek yavrusu, kanarya ve diğer kuşlarla, bazen de maymunların satıldığı bir dükkân vardı. Sarah Jane bu dükkâna gidip hayvanları izlemeyi sever, bir yandan da üzülürdü. Birçoğu pek küçüktü, ordan kafeslerinden çıkarmak isterdi. "Fido olsa kafeste kalmaktan nefret ederdi," diye düşünürdü. Fido köpeğinin adıydı.

Bir gün yine aynı yerde durmuş, harçlığının tümünü biriktirirse annesinin bir tavşan almasına izin verebileceğini düşünüyordu. Dükkân sahibiyle konuşan, karanlık yüzlü iki yabancı adam ilgisini çekti. Buna neden olan, konuşma biçimleri ve duyulmak istemiyormuş gibi sık sık sağa sola bakmalarıydı. Onların da bilmesi gerektiği gibi, küçük bir kızın ilgisini çekmenin ve konuşulanları duymak istemesini sağlamanın en etkin yolu budur! Kim bilir, belki de at kuyruklu, burnu çilli küçük bir kızın onlar için pek bir önemi yoktu. Ama büyüdüğünde mutlaka bir dedektif olmak isteyen Sarah Jane, adamların yakınında bulunan mercan balıklarıyla ilgileniyormuş gibi görünerek biraz yaklaştı.

"Kuşları bugün getiremezsiniz," dedi dükkânın sahibi. "Öğleden sonra kapatıyorum. Teyzem evleniyor."

"Teyzen mi?"

"Evet, o çok genç bir teyzedir."

"Onları en geç yarın getirmeliyiz, diye mırıldandı bir tanesi. "Zaten ikisi daha uçakta getirirken, biri de bu sabah öldü. Eğer bavuldan çıkarmazsak diğerleri de çok geçmeden ölürlür. Otel odamızı biri araştırıp onları bulursa başımız belada demektir. Tabii senin de! Bugünlerde yaban kuşlarını ülkelerinden izinsiz çıkarana ağır para cezası veriyorlar. Her neyse, biz yine de

payımızı isteriz."

"Peki, peki" dedi dükkân sahibi. "Onları yarın getirin, ama arka kapıdan gelin. Kimsenin bizi görmesini istemem."

O sırada Sarah Jane biraz daha yaklaşmak istedi ve bir kutu kedi mamasına çarptı. Adamlar dönüp kuşkuyla baktılar!

"Ne dolaşıyorsunuz buralarda?"

Sarah Jane kutuyu yerine koydu, dükkandan dışarı fırladı. Ama çok uzağa gitmedi. Çünkü yakındaki bakımsız bir otele doğru yönelen adamları izlemek istiyordu. Sonra da koşa koşa, ne yapılabileceğini bildiğinden emin olduğu Jack amcayı görmeye gitti.

Aksilik bu ya, kötü bir grip nöbeti Jack amca'yı yatağa düşürmüştü. Onu ballı sıcak limonata içerken buldu.

"Her yerim ağrıyor, tahta bacağım dışında hiçbir yerimi hissedemiyorum.

Sarah Jane, ballı limonatayı göstererek, "Biraz içebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi, iyi gününde olmayan Jack amca.

O da geliş nedenini anlattı. "Ne yapacağız?" diye sordu ellerini birleştirerek.

"Lütfen Jack amca, zavallı küçük kuşları kurtarmama yardım et!"

Jack Amca endişeyle bakarak kafasını kaşdı, Sakin bir sesle konuştu.

"Korkarım bunu kendin başarmalısın Sarah Jane. Sana yardım edebilmeyi isterdim. Ama görüyorsun, bugün dışarı çıkmam olanaksız. Bu hastalık beni öldürecek. En iyisi polise gitmen. Bu kuşları ülkelerinden çıkarıp burada satmanın yasadışı olduğunu biliyorsun."

Sarah Jane kuşkuyla sordu:

"Bana inanırlar mı dersin?"

"İnanmazlarsa, sen de kuşları ele geçirmenin bir yolunu bulursun," dedi Jack Amca. "Ama dikkatli ol, çünkü pek de iyi insanlara benzemiyorlar."

"Hayır. Gerçekten de pek iyi insanlara benzemiyorlar," diyerek içini çekti Sarah Jane ve cesurca ekledi, "Neyse, ben gideyim."

Jack Amca, "Önce polisi dene," dedi.

"Öyle yapacağım."

Ama karakola gittiğinde polisler hep birlikte çay içiyorlardı. Hiçbiri de, onlara çalınmış kuşlar hakkında uzun bir öykü anlatan küçük bir kızla ilgilenecek durumda değildi. Bir tanesi sert sert bakarak sordu:

"Nerede oturuyorsun küçük kız? Umarım evinden kaçmamışsındır."

"Hayır," dedi Sarah Jane. Bir an önce çıkıp gitmezse, onu alıkoyacaklarını, annesine telefon edip onu eve götürmesini isteyeceklerini, sonra gazetelerde resminin çıkacağını ve panik yaşanacağını ve buna benzer bir sürü şey düşündü. Daha önce gazetede, küçük kayıp kızların resimlerini görmüştü. Başka zaman olsa bu fikir hoşuna bile giderdi, ama bugün böyle bir şey olursa kuşları asla kurtaramazdı. Döndü ve elinden geldiğince çabuk

karakoldan çıktı.

"Hey, geri dön!" diye bağırdı polis. Ama Sarah Jane hiç alırmadı, polis de çayını içmeye devam etti.

Bu arada zaman geçiyordu. Sarah Jane, birileri onu aramaya çıkmadan eve dönmenin iyi olacağını düşündü. Akşam evde ne yapacağını düşünürken, yemeğini zorlukla bitirebildi. Annesinin onunla çok ilgilenmesi ve hasta olabileceği için erkenden yatağa göndermesi de alışılmadık bir durumdu.

Rüyasında uzun bıçaklı, Güney Amerika'lı adamlar onu kovalıyorlardı. Yine de erkenden dinlenmiş olarak kalktı. Annesini sıkı bir kahvaltı yapacak kadar iyi olduğuna inandırmaya çalıştı.

"Solgun görünüyorsun," dedi annesi.

Sarah Jane, ne kadar iyi olduğunu göstermek için bir kaşık dolusu reçeli daha ağzına attı ve kuşlara bakmaya gideceğini söyledi. Sonra da annesi soru sormadan çabucak dışarı çıktı.

Her zaman birazını yanında taşıdığı harçlığıyla bir sokak satıcısından siyah bir gözlük aldı. Bir yerlerde, dedektif ve casusların böyle şeyler taktığını okumuştı. Gözlükleri takarak otele yöneldi. Daha önce ona hiç alırmayan insanların şimdi dikkatle süzdüklerini fark etmemişti bile.

Otelin dışında hiç kimse yoktu. Sarah Jane adamların kuşları dükkâna götürmüş olabileceğinden korktu. Tam dükkâna gidip kalmayı düşünüyordu ki, adamlardan biri dışarı çıktı. Yolun iki yanına göz attı ve eğilmiş, ayakkabılarını bağlar gibi yapan Sarah Jane'e dikkatle baktı. Sonra arkasındaki birine seslendi. Diğer adam bavulu taşıyarak geldi. Yoldan aşağı doğru yürümeye başladılar.

Sarah Jane, derin bir soluk aldı, korkmuştu. Ama kendi kendine sakince, "Ya şimdi, ya asla," dedi. Olabildiğince çabuk adamların arkasından koşarak bavulu taşıyan adama hızla çarptı. Adam döndü, onun kolunu tuttu ve şaşkınlıkla baktı, Sarah Jane en yüksek sesiyle bağırmaya başlamıştı bile.

"İmdat, imdat, polis! Beni kaçırıyorlar!"

Adam kolunu bıraktı, ama Sarah Jane ayak bileğine bir tekme atınca yeniden tuttu. İnsanlar toplanmaya başlamıştı. Bir tanesi bağırdı:

"Seni utanmaz! Küçük bir kızın canını yakarsın ha!"

"Polisi çağırın!" dedi bir diğeri.

Tam o sırada, iri yapılı bir polis görüldü ve büyük adımlarla onlara doğru yürüdü:

"Burada neler oluyor bakalım?" diye sordu.

"Bu çocuk bana saldırdı!" dedi Sarah Jane'i tutan adam.

"Küçük bir kız mı sana saldırdı?" diye sordu polis küçümseyerek. "Başka bir bahane bul!"

Sarah Jane'in soluğu kesilmişti. "Bavula bakın!"

Diğer adam bavulla birlikte kalabalığa karışmaya çalışıyordu, ama polis onu çağırды ve birisi tutup getirdi.

"Bavulun içinde ne saklıyorsunuz?" diye sordu polis sertçe, "Hemen açın şunu."

Böylece, herkes çevresine toplanmışken, adam zorla bavulu açtı. İçerde ayaklarından bağlanmış, bazıları yarı ölü gibi görünen, parlak renkli birkaç kaçak kuş vardı. Sorgulama sonucu kuşların Güney Amerika ormanlarında tuzak kurularak yakalandıkları ve getirildikleri anlaşıldı.

"Benimle gelseniz iyi olur!"

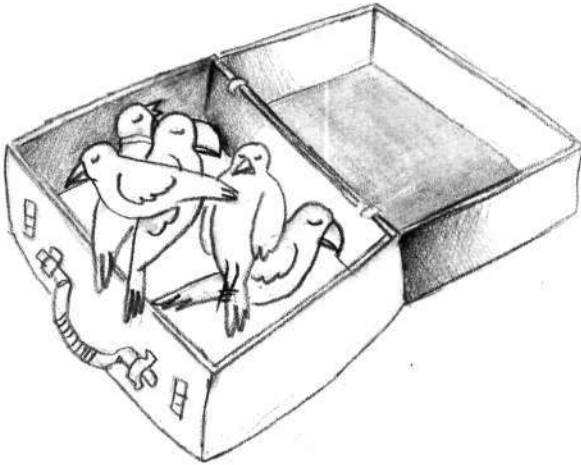
Polis memuru daha da sertleşmişti. Onları önüne katıp götürdü. Sarah Jane, peşlerinden koştu:

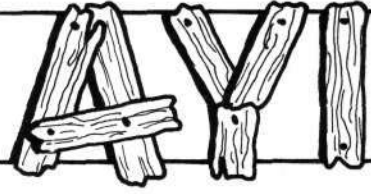
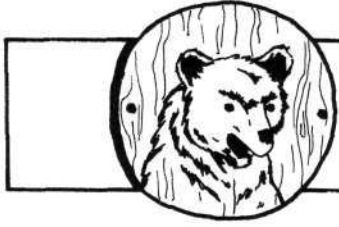
"Kuşlar..." Ellerini birleştirmiş, yalvarıyordu. "Lütfen, kuşlara ne olacak?"

"Tabii ki yuvalarına geri gönderilecekler," dedi polis.

Gerçekten de öyle oldu. Bunu biliyorum. Çünkü ertesi gün, üzerinde 'Canlı kuşlar, dikkatli taşıyın!' yazan büyük bir kafes, Brezilya'ya giden bir uçağa taşınırken ben de havaalanındaydım.

İki adama ne olduğunu kimse bilmiyor. Belki onlar da Brezilya'ya geri gönderildiler. Dükkân sahibi çok büyük bir para cezasına çarptırıldı ve bir daha kanaryalardan şaşmadı

James Oliver Curwood

Özet: O gece sığınağına gitmeyen Miki, gecenin sessizliğinde bir süredir duyduğu garip sesleri dinledi. Azgın bir kurt sürüsünden gelen bu sesler, küçükken omzunu bir kurda kaptıran Miki'yi ürkütmüştü. Sürünün gözünü kan bürümüştü. Bir süre sonra kurtlar Miki'nin izlerini görmüş ve o yöne doğru atılmışlardı. Miki Niua'nın yanında olup onu korumasını istemişti. İlk iki saldırıyı yara almadan atlatabilmişti. Bütün sürü Miki'nin üzerine üşüşünce, Miki defalarca dişlerini etlere batırıp çıkarmıştı.

Yeniden doğrulabildiği ilk anda koşmaya başlamıştı. Bir süre sonra sürüden kalanlar peşine düşmüştü. Uçuruma biraz kala aralarında kıyasıya bir savaş başlamıştı. Biraz sonra hep birlikte uçuruma yuvarlanmışlardı. Miki kurtlardan birinin üstünde kalarak, bu düşüşten yalnızca sersemleyerek kurtulmuştu.

Biraz sonra kalkarak çevresine bakındı. Kurtların hepsi ölmüştü. Miki bir kayanın çatlağına sığınarak yaralarını yalamaya koyuldu.

Demek ki insandan daha kötü yaratıklar bulunuyordu.

Üç Karaçam Irmağı'nın bir kıvrıntısında, Shamattawa bölgesi ile Hudson körfezi arasındaki bölgede bulunan ormanın en derin yerine tuzakçı Jacques Le Beau'nun kulübesi gömülmüştü. Bütün bu vahşi ülke içinde kötülükte onun bir eşiti daha yoktu; belki de elli kilometre kuzeyde tilki avlayan Durant adlı biri ancak onunla yarışabilir ve bir derece onu geçirdi. Dev gibi boyu, kaba ve sinsi kuvveti, insanlık dışı ruhunun - eğer bir ruhu varsa - yeşilimtrak lombozları gibi görünen yarı açık gözleri ile Le Beau, en kötü türden bir varlık, insanlığın bir yüzkarası idi.

Kaderin uğursuz bir oyunu ona bir kadın vermişti. Tatlı yüzlü, solgun yanaklarında ve sönük gözlerinde dikkati çekici bir güzelliğin izlerini taşıyan, fakat onun yaklaşması ile titreyen, onun

yanında uysal uysal duran Le Beau'nun karısı, köpekleri gibi bu kaba herifin malı idi. Zavallı kadıncağızın bir de bebeği vardı. Bir başkasını kaybetmişti. Bunun da aynı şekilde öleceği düşüncesi zaman zaman kara gözlerinde bir alev gibi parlıyordu.

Bazen rüyaları hayallerle doluyordu. Dünya henüz gençti, kendisi de yaşlı değildi. Bir ayna parçasının önünde kalçalarına kadar düşen kara ve parlak saçlarını fırçalarken bunu düşünüyordu. Dışarda karların ağır adımlar altında çıtırdadığını işittiğinde, kırık aynanın önünde biraz gecikmişti.

Yüzünün anlatımı çabucak kayboldu. Dün, Le

Beau tuzaklarını dolaşmaya gittiğinden beri, dönüşünü her zamanki gibi korku ile bekliyordu. Adam onu iki kere aynanın karşısında yakalamış, derilerin yağlarını kazıyacak yerde, kendini hayran hayran seyretmekle vaktini ziyan ettiğini söyleyerek en bayağı kelimelerle azarlamıştı.

İkincisinde onu itip duvara yapıştırmış ve aynayı kırmıştı; kadıncağız aynanın küçük bir parçasını kurtarabilmişti. Tekrar yakalanmak istemiyordu. Koşup cam parçasını sakladı ve acele ile kalın saçlarını örmeye başladı. Bakışlarında garip bir korku belirdi, gözleri saklamakta olduğu sırlarını kendiliklerinden açığa vuruyorlardı.

Canavar hoyrat ve somurtkan bir yüzle girdi. Topladığı kürkleri yere attı ve parmağıyla onları gösterdi ve kadına bakarken gözlerinin tehdit edici yarıkları büsbütün kısıldılar.

"İblis gene buradan geçmiş!" dedi. Bak! Yaban kedisini berbat etmiş, yemlerimi temizlemiş ve tuzaklarımı bozmuş. Ah! Ama eninde sonunda onu öldüreceğim! Onu ele geçirince bıçağımla parça parça kesmeye yemin ettim, yarın onu yakalayacağım. Bana yemek verince, gider derilerle uğraşırısın. Kedinin yırtığını dik ve Kumpanya postasının ajanı dikişi görmesin diye üzerini yağla ört!

Le Beau köpekliğe gitti. Burası ortasında samandan bir sığınak bulunan sırikarla çevrilmiş bir avluydu. Yabani adam, Hudson ve Athabasca körfezinde bulunan en acar kızak köpeklerine sahip olmakla övünüyordu. Bu onun Durant ile başlıca kavgı konusuydu ve yeni yılda her kış kuzeyli rakibinin postaya getirdiği Huski'yi doğuştan öldürebilecek bir genç köpek yetiştirmek arzusuyla tutuşuyordu. Bu, Tanrı Gölündeki büyük doğuş için Netah'ı (öldürücü) seçmişti. Ününü ve parasını Durant'a karşı tehlikeye atacağı gün, köpeği iki

yaşından bir ay eksik olacaktı.

Köpek boğazında derin bir hırlama ile ona doğru atıldı ve bugün ilk defa olarak Le Beau'nun yüzünde sevinci andıran bir ifade görüldü. Bu hırlamayı zevkle dinliyordu. Netah'ın gözlerinde kızıl ve haince parıltıyı görmekten ve çenelerinin tehdit edici çatırtısını işitmekten hoşlanıyordu.

"Oh! Tam formundasın, Netah! dedi. Senin şeytan gözlerinde kan dolaştığını hemen hemen görebiliyorum; evet, dişlerini Durant'ın köpeğinin şahdamarına sapladığın zaman ondan akacak olan kıpkırmızı ve kokulu bir kan. Yarın seni bir denemeye tutacağım doğrusu güzel bir fırsat. Benim tuzaklarımı boşaltan ve yabankedisini parçalayan vahşi köpekle boy ölçüşeceksin. Onu yakalayacağım ve hemen hemen gebertinceye kadar onunla dövüşeceksin. İşte o zaman ben, yemin ettiğim gibi canlı canlı onun yüreğini sökeceğim ve lezzetle yemen için sana vereceğim. Eğer Durant'ın getirdiği hayvana yenilirsen hiçbir özür dinlemem. Anladın mı? Yarın bu güzel bir karşılama olacak. Eğer onu haklayamazsan seni gebertirim!"

15

Çantamın Gizli Gözünden...

Dostluk üzerine

"Hiçbir şey dostluk kadar doğaya uygun olamaz.

"Dostluk ancak iyi insanlar arasında gerçekleşebilir.

"Dostluğu hem doğuran, hem de sürdüren erdemin kendisidir ve dostluk hiçbir şekilde erdemsiz olmaz.

"Dostluğun hoş yanı, ondan elde edilecek yarardan çok, dostun salt sevgisidir; dosttan gelen şey istekle gelmişse zevkli olur.

"Dostluk çıkarın değil, çıkar dostluğun peşinden gelir.

Cicero

Ormanda Bir Gün

Pınar Santemiz

Pazar günüydü. Çocuk ödevlerini yarı yarıya bitirmiş, daha yapması gereken dersleri düşünüyordu. Birden babası o büyüü üç kelimeyi söyledi:

"Haydi ormana gidelim."

Bu üç kelimeyle biraz önce sıkıntıdan patlayan aile canlanıvermişti. Hazırlıklar kısa sürede bitti. Koşarcasına arabaya gidildi ve araba uçarcasına ilerledi. Bir süre sonra aile ormanda eğlenmeye başlamıştı bile. Çocuk orada ne kadar kaldığını ve ne kadar eğlendiğini fark edemeden babası, "Haydi toplanın bakalım, on beş dakika sonra gidiyoruz," dedi.

Çocuk eve dönüp, ailesinin sıkılan portresiyle karşılaşmak istemiyordu. "Hiç olmazsa şu son on beş dakikamı değerlendireyim," dedi. Annesinden izin alıp ormanda bir yürüyüşe çıktı. Bir süre geçtikten sonra yavaş yavaş çevresinin aslında ne kadar güzel olduğunun farkına vardı. Sonbahardı. Hafif hafif yağmur çiseliyordu. Ne etrafı çamur eden, ne de çok az yağıp ümitleri söndüren bir yağmurdu bu. Aslında bu yağmur, o güne bir güzellik katan öğelerden biriydi yalnızca. Sonra çocuk yere düşen yapraklara baktı. Bir şaheserdi bu onun için. O değerli tabloların, mecevhherlerin yanında hiç değerli değillerdi belki, ama çocuk onları seviyordu. Avuçlarını açtı. Yaprak havada bir takla atıp nazlı nazlı inmeye devam etti. Çocuk, yaprağın özgürlüğüne kavuştuğu için sevinçten takla attığını düşünerek gülümsedi. Mutluluğun içinde giderek kabardığını

hissetti. Ve işte o zaman, ilk defa bu sabah uyandığında gözlerini gerçekten açtığını fark etti.

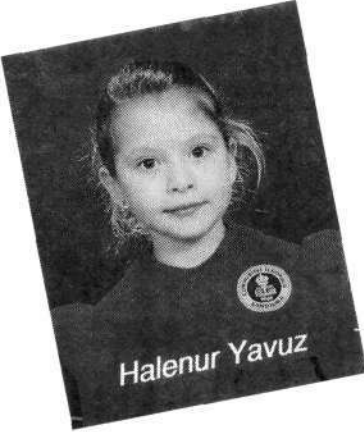
Geç olmuştu. Dönmesi gerekiyordu. Geri dönüp yürümeye devam etti. Çevresini seyretmeye koyuldu. Kuşlar cıvıldıyor, etraf mis gibi toprak kokuyordu. Ayak sesleri ona hoş geliyordu. İçinde hızla büyüyen mutlulukla adımlarını daha hızlı atmaya başladı. Annesinin onu arayan sesi onu daha da hızlandırdı. Neden sonra koştuğunu fark etti. Annesinin yanına geldiğinde etrafına gülücükler saçıyordu. Ama annesi bunu fark etmedi ve o büyülü görüntüyü birkaç kelimede bozdu:

"Neredeydin? Daha eve gidip ödevlerini bitireceksin."

Çocuk hüznle her şeyin bittiğini düşündü. Sonra aklından geçen bir düşünce onu mutlu etti.

Aslında her şey yeni başlıyordu. Çünkü o yaşamaya yeni başlamıştı!

Hayalimdeki Ülke

Bir ülke hayal ediyorum,
Durmadan çiçek açan,
Gökyüzünde balonlan uçan.
Cıvıldaşan çocukları olan,
Dünyada eşi benzeri bulunmayan.
Meclisinde kavga dövüş olmayan,
Gül gibi geçinip giden.
Ve her yerinden barış fişkıran bir ülke,
Benim hayalimdeki ülke böyledir işte hey.

Halenur Yavuz/Bandırma Cumhuriyet İlkokulu

Maymun Ormanı

Fotoğraf: Nuran Turan

Babam, "Serdar, yarın Maymun Ormanı'na gitmek ister misin?" dediğinde doğrusu çok şaşırdım.

"Maymun Ormanı da nereden çıktı?" diye sordum.

Babam, Bali'ye geldiğimizden beri elinden hiç düşürmediği kalın kitaptan okumaya başladı:

"Bali'deki ormanların birçoğunda maymunlar yaşar. Bunlardan bazıları halka ve turistlere açıktır."

Ormandaki maymunlar çok şirindi. Hepimiz maymunların maskaralıklarına güldük. Babaannem maymunlara muz almıştı. Muzları bir bir maymunlara uzatırken arkadan gelen koca bir maymun babaannemin elindeki muz torbasını kapıp bir ağacın tepesine fırlayıverdi. Bu arada başka bir maymun annemin bacağına çimdikledi. Ben bütün bu olacakları önceden bilmiş gibi babamın omzuna çıkmışım.

ÇAĞIL NASIL MAVİ OLDU?

CENGİZ BEKTAŞ

RESİMLER:ATTİLA AKDENİZ

İLK MAVİ YOLCULAR

Barbaros'la Çağıl ikindi çayını da yaptılar. Akşam yemeğini babası pişirmişti bile... İşte bu sıralarda Ekincik Koyu'na vardılar.

Ekincik, açık deniz dalgasını almayan korunmuş bir deniz girintisiydi. Dingin sular masmaviydi. On-on beş kulaç derinliği görünüyordu. Tekne hız kesti. Yeterince kıyıya yaklaşınca demir attı. Arkasını kıyıya verdi. Ali Fuat Kaptan hemen küçük sandala atlayıp, tekneye bağlı halatın öteki ucunu karadaki bir ağaca düğümledi. Böylece tekne iki ucundan bağlanmış oluyordu. Bütün bunlar, sularla sürüklenmesine, ansızın çıkacak güçlü bir yele,

dalgalara karşı önlem... Daha bağlama işi bitti bitmedi derken yolcular kendilerini mavi sulara atmaya başladılar. Bağırış çağırış, masmavi suların içine dalıp dalıp çıkıyorlardı. Kimi su fışkırtıyor, kimi boğulur gibi sesler çıkarıyordu. Sanki bütün bir yılın kirini atıyorlardı. Yalnız dışlarından değil, içlerinden de...

Kıyıdaki çam ağaçlarının koyu yeşili, denizin mavisi, doğanın uyumuna çağırıyordu onları.

Çağıl da teknenin kıyısında idi. Ama gözü babasındaydı. Yüzmesine karışıp karışmayacağını bir türlü kestiremiyordu.

"Atlama, bir yerine bir şey olur!"

"Orası derin bu yana atla!"

Oysa babası da annesi de oralı değillerdi sanki. O da fırlattı kendini sulara, ama çivileme...

Herkes bağıştı: "Yaşasın Çağıl!"

O akşam sofrasında dağıtım yapıldıktan sonra babası başa oturdu. Her akşam içlerinden biri sofrabaşı olurmuş. İlk sofrabaşılığı babası üstlenmişti. Yemeğe başlandı. İlk açlığı giderici lokmalar yenildikten sonra babası konuşmağa başladı:

"Birlikte olmanın mutluluğunu duymayanımız yok sanırım. Her şeyden önce bize mavi ve mavi yolculuk düşüncesini armağan edenlere, Halikarnas Balıkçısı'na, Sabahattin Eyüboğlu'na, Azra Erhat'a sevgimizi saygımızı sunalım.

Böylece bir söyleşi başladı.

Çağıl hiç ses çıkarmadan izledi bu söyleşiyi.

Halikarnas Balıkçısı'nın asıl adının Cevat Şakir Kabaağaçlı olduğunu öğrendi. Tarih öğrenimi görmüştü İngiltere'de... Yazardı... Denizle ilgili güzel öyküler yazmıştı... Ama asıl önemlisi yurdunu

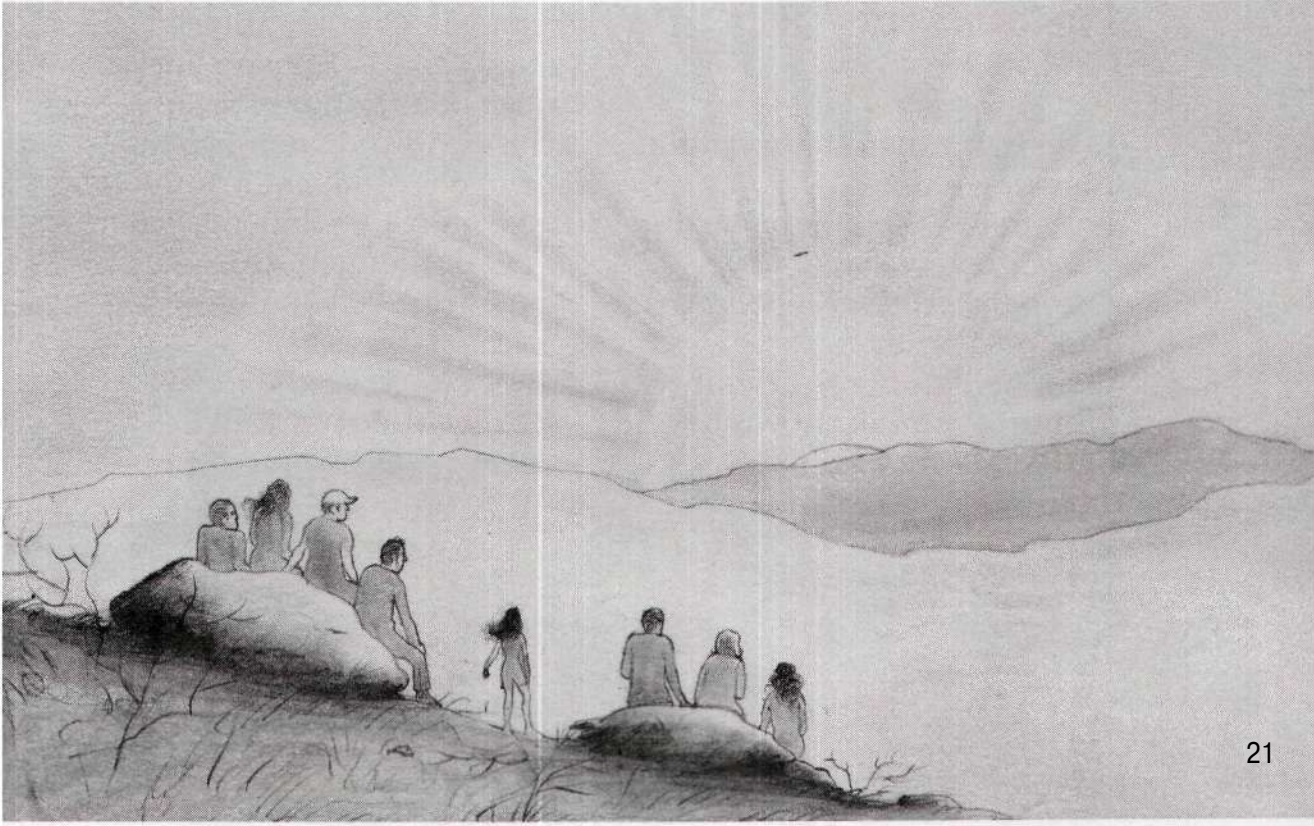
sevmenin, onu tanımanın güzelliğini duyurmuştu okuyucularına...

Burası bizim yurdumuz... Bu yurt, insanlığın var olduğundan bu yana koca bir kültür kazanı olagelmiş, biz ona sahip çıkmalıyız diyormuş...

Sabahattin Eyüboğlu da pek çok şey yapmış ülkemiz için. En genç çağlarından gözlerini kapayınca dek yurdu için çalışmış çabalamış. Kimileri kendini neredeyse buradan geçen göçebelerden sayarken o, bu kültür kazanının içinde eriyen de eriten de biziz diyormuş... Köylerde yaşayanları, ülkemizin kalkınmasına omuz verecek kişileri yetiştiren Köy Enstitüleri'nde çalışmış en çok. Bir de, arkadaşlarıyla birlikte kurdukları düzen içinde, başka dillerde yazılmış en önemli yapıtları Türk diline çevirmişler.

Kısacası birlikte üretmenin coşkusunu duymuş, duyurmuş...

Azra Erhat da katılmış onlara... Yeryüzünün ilk ozanı, İzmir'li yurttaşımız Homeros, iki önemli yapıtını, *İlyada* ve

Odise'yi, o günlerin evrensel dili olan grekçe yazmışmış...

Azra Erhat onları çevirmiş Türkçe'ye.. Bir de mavi yolculuğu yazmış...

Hepsi pek çok kitap yazmışlar.

Neler öğreniyordu Çağıl!..

Ders gibi değildi bunlar, bilgileri sular gibi içiyordu sanki. Gece, üst güverteye uyku tulumları serilip, yıldızların altına uzanıldı. Ama

söyleşi orada da fısıl fısıl sürdü gitti...

Çağıl yıldızları ilk kez bunca parlak görüyordu. İşte Büyük Ayı tam tepesindeydi. Onun son iki yıldızı arasındaki uzaklığı beş kez katlayıp Küçük Ayı'yı ve Kutup Yıldızı'nı belirledi. Babasının üçgen oluşturan üç yıldızını da buldu.

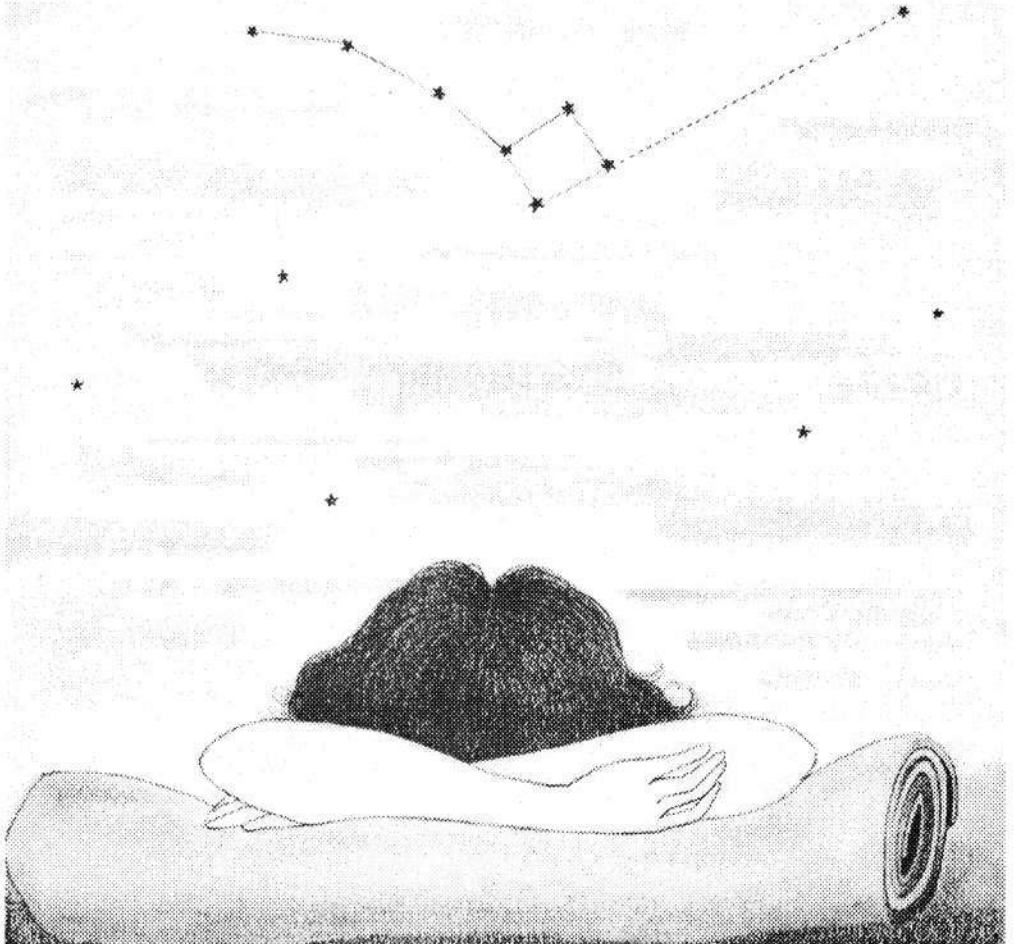
GÜNE GÜNEŞTEN ÖNCE EL KOYMAK

Ertesi gün uyandığında daha güneş doğmamıştı. Çevresindekiler kalkmışlardı. Beşi - altısı sandala binmişlerdi bile... Kıyıya doğru kürek çekiyorlardı.

O da hemen kalktı. Uyku tulumunu, ötekilerin yaptığı gibi, havalanması için ipe astı. Kamaraya inip üstünü

değiştirdi. Geri kalanlarla sandala bindi. Kıyıya çıktılar. Onları bekleyen ötekilerle birlikte, önünde demirledikleri tepeye doğru alacakaranlıkta tırmanmaya başladılar. Çağıl babasının hemen ardından yürüyordu. Dayanamadı sordu: "Baba nereye gidiyoruz?"

"Güneşin doğuşunu izlemeye... Biz buna güne güneşten önce el koymak

diyoruz. Güneş doğunca, bizi uyanmış, güne başlamış bulsun diye..."

Tepeye vardıklarında doğuda dağların ardında morluklar başlamıştı. Deniz karanlıktı. Daha uyanmamıştı sanki. Hiç kısırtısı yoktu.

Herkes güneşin doğacağı yere dönerek bir taşın üstüne oturdu. Kimse konuşmuyordu.

Morluklar kızardılar, pembeleştiler, sarardılar... Güneş bir ucunu gösterdi. Işınları çizgi çizgi her yere ulaştı. Mavi yolcular kendi kendilerine söylüyorlarmış gibi başladılar:

*İmeceyle el konulur güneşten
önce güne*

*Türkü sü emeğe siner emeği
türkü süne*

*Altı üstü içi dışı yolu yolcusu
mavi*

"BUGÜN TARİH İÇİNDE
YÜRÜDÜM"

Mavi yolcular tepeden kıyıya indiklerinde sandala binmediler. Yüzerek tekneye ulaştılar... O günün nöbetçileri hemen kahvaltı sofrasını kurdular. Yenildi içildi...

Sofranın kaldırılmasına bu kez bütün yolcular yardım ettiler. Çünkü nöbetçiler öğle için de kumanya düzdüler.

Ali Fuat Kaptan, önceden Ekincik'li, orta boyda bir teknenin kaptanı ile konuşup anlaşılmıştı. Bugün gidilecek yere sığ bir sudan geçilerek gidilecekti. Hürriyet o sulara giremezdi. Ekincik'ten tekne geldi. Hepsini bindiler. Koydan çıkıldı. Doğuya doğru gidildi.

Ana karanın bir burnuyla karşısındaki küçücük adanın arasından geçildi. Kıyıya koşut, incecik uzanan kum yarımada'nın burnundan ardına dolanıldı. Bir yolcu, bu kumluğun Caretta Caretta kaplumbağalarının yumurtladıkları yer olduğunu söyledi. Derken uçsuz bucaksız gözüken sazlığa girdiler.

Sazlığın içinde bir su yolu vardı. Tam bir dolangaçtı bu yol... Çağır tam sazlara çarpacağız diye düşünürken, ya sağa ya sola dönüyorlardı tekne. Teknenin yanından kefal balıkları hızla geçiyorlar, sazlarda bin bir renkli, çeşit çeşit kuşlar uçuyorlardı. Bütün yolcular doğaya

bırakmışlardı kendilerini...

Motorun sesi dışında yalnızca doğa duyuluyordu.

Kaptan birden:

"Geldik!" dedi. Derme çatma bir tahta iskeleyle yanaştılar. Karaya çıktılar... Otlar, çalılıklar arasından yürüdüler. Bir basamaklı tiyatroya ulaştılar. O gün görülecek yerler üzerinde bilgi verme sorumlusu Jülyet'ti.

Jülyet, tiyatronun basamaklarına yerleşen mavi yolculara, önlerinde uzanan ören yeri Kaunos Kenti'ni anlattı.

Kaunos'a karadan ulaşmak olanaksızdı sanki. Denizden de pek görülüyordu. Çünkü önüne bir yarımada gerilmişti. Yarımada ile anakara arasında bir iç liman vardı. Kent bu limanın çevresindeydi.

Çağıl sordu: "Bunlar denizden saklanmışlar sanki... Neden?"

Jülyet anlattı: "O çağlarda en kolay ulaşım deniz yolundandı. Kentler denize bağlantılı olunca geliyordu. Ama korsanlara karşı da korunmak zorundaydılar. Açık denizden görünmek istemiyorlardı. Limanlarının

ağzını da kolayca kapatabiliyorlardı. Yabancı gemileri, düşman gemilerini sokmayabiliyorlardı.

Ne güzel anlatıyordu Jülyet...

O anlatırken Çağıl hem dünü, hem bugünü yaşıyordu.

Stoa dedikleri, direklikli, üstü kapalı, bir yanına dükkanlar sıralanmış yolda yürürken, sanki o çağın insanları da yanından geçiyorlar, ya da birlikte yürüyorlardı.

Hamamı, tapınağı, kent çeşmesini gördüler. Dik kayalara oyulmuş gömütlükler de ilginçti.

Çağıl: "Oralarla nasıl ulaşmışlar?" diye sordu.

Jülyet: "Kendilerini en tepeye ipe bağlayıp sarkmışlar. Ayaklarıyla karşı kayayı tepe tepe güvercinler gibi uçmuşlar," dedi.

Çağıl gene de en çok tiyatroyu sevmişti. Öğleye doğru limanın önünü geren yarımadanın üstüne çıktılar. Hem azıklarını yediler, hem de kente oradan da baktılar. Mavi yolcular durmadan sorular soruyorlardı. Jülyet bıkıp usanmadan yanıt veriyordu.

Yemekten sonra tekneyle

bugünkü yerleşmeye, Dalyan Köyü'ne de gidildi... Gezildi görüldü... Kahveye oturup oralılarla söylendi.

Akşam üzeri, Hürriyet teknesine dönerken herkes sanki o gün yaşadıklarını sindiriyordu.

Hürriyete varır varmaz denize daldılar. Nöbetçiler akşam sofrasını kurdular. Yemek yenildi. Ama, sofradan kalkılmadı...

Sofrabaşı Jülyet'ti... Herkese teker teker söz verdi. Her biri o günü kendi bakış açısından özetledi. İşte bu çok ilginçti... Birinin hiç görmediğini bir başkası görmüştü. Birine hiç de ilginç gelmeyen bir şeyi öteki çok önemli bulmuştu. Aynı şeye her biri bir başka yönden bakmıştı... Böylece herkes başkasının gözleriyle de görmüş oluyordu. Gözleri çoğalmıştı sanki.

Çağıl'a da söz verdi Jülyet. Çağıl kendi görüşünü özetledi. "Tarihi ben bir ders bilirdim... Oysa bugün içinde yürüdüm... Yaşayan bir şeymiş tarih!.."

Herkes çok hoşlandı Çağıl'ın bu sözlerinden...

Konuşmalar bittiğinde

türkülere geçildi:

*Gözü petek, çoğul yürek ille
sevgi diyerek*

*Altı üstü, içi dışı, yolu yolcusu
mavi*

FIRTINA

O gece yarısı, Çağıl ilk kez gerçekten çok korktu. Tam herkes uykuya dalmak üzereyken birdenbire şimşekler çakmaya başladı. Hem de ardı ardına on, yirmi, otuz şimşek, öyle sık aralıklarla çakıyorlardı ki, ortalık bir iki dakika gündüz gibi oluyordu. Denizin altı üstüne geliyordu... Sanki dünyanın sonu gelmişti. Çağıl babasına sokulmuştu iyice. Babası onu sıkı sıkıya göğsüne bastırıyordu.

Esen yel öylesine güçlüydü ki, o incecik Jülyet uçup gidecek diye korktular nerdeyse... Neyse ki, Ali Fuat Kaptan tekneyi kıyıya çok iyi bağlamıştı... Çapa da çok sağlamdı...

Bütün fırtına en çok beş dakika sürdü neyse... Geçip gitti... Kim bilir kıyılarda, iyi bağlanmamış teknelere neler yapmıştı o beş dakika içinde?

REYHAN

Nur İ    

"Reyhan..."

"Reyhan, ko  çabuk su getir..."

"Reyhan,  abuk  u makas  ver..."

"Reyhan, f ne yardım et..."

"Reyhan, a da..."

"Reyhan oje s r..."

"Reyhan! REYHAN!"

Uykusunda bile bu sesler yankılan yordu kulaklarında.

Hemen fırlayıp yatağın üzerinde ba da  kurdu. Küçük kardeşi yanı başında, sakın, soluk alıp veriyordu. Az ilerde ablas  uyuyordu. Yorgun bedenini yatakta her d nd r   nde, hafif bir inilti kopuyordu dudaklarından. O da t pk  annesi gibi bir süredir ev i lerine gidiyordu.

Yeniden yatıp sa ına döndü. Gözlerini s ms k  yumdu. Eski bir dostu bekler gibi, uykunun yeniden bastırmasını bekledi...

Gözlerinin  n nden reng renk yıldızlar akmaya ba ladı. Sonra çizgiler, küçük balonlar, siyahlı beyazlı noktalar... Yok yok, boşuna! Bir türlü uyuyam yordu. Kalktı, helaya gitti. Sonra da yüzünü yıkayıp kondunun yıldız   ekleriyle süslü bahçesine  ıkt . Sabahın ilk    kları  ndeki apartmanın büyük camlarında oynamaya ba lam  tı. Yaz sabahlarının ilk saatlerine doyum olmuyordu bu kentte. Uzaktan görülen Haliç, kırmızılı, sarılı k p rt larla gençlik günlerini yaşamaya çalışan, pudralı, boyalı, ihtiya r bir kadın gibiydi.

"Az sonra kokmaya ba lar," diye geçirdi içinden.

G ne , yükselir yükselmez, Haliç de terlemeye ba lıyor ve kentin tüm pis kokusunu çevreye yayıyordu.

"Reyhan!"

  te annesi de uyanm  tı. İçeri girip piknik tüpünü yaktı. Demlikteki  ayı, bahçedeki yıldız kümesinden birinin altına döktü. Babası kahvaltıda mutlaka yeni demlenmi  çay isterdi.

Az sonra çaydanlıktan neşeli bir fokurtu yayıldı kondunun minik mutfağına.

"Reyhan, sana kaç kez benim elbiselerimi giyme demedim mi!"

İşte ablası da kalkmıştı. Nedense bir gün olsun, "Günaydın," demezdi. Gözünü açmasıyla, etrafına bağırıp çağırması bir olurdu. Reyhan ona kızamıyordu. Yaşıtları sek sek oynarken, o bebek bakmaya gitmişti komşu apartmanlara... Tembellikten mi, yorgunluktan mı bilinmez, ilkokuldan sonra okumamıştı da... Ev işlerinde çok para var diye her gün başka kapıya gider olmuştu. Çeyiz parası biriktiriyordu askerdeki yavuklusuyla evlenmek için.

"Özür dilerim abla... Bir daha giymem."

İkisi de bu sözün boş olduğunu biliyordu. Reyhan yine dayanamayıp giyecek, ablası da avaz avaz bağıracaktı.

"Ablacığım..."

Sonunda küçük kızkardeşi de uyanmıştı. Çıplak ayakları taş zeminde, şap şap ses çıkararak koştu, ablasının boynuna atıldı.

Reyhan'ın içinde ılık ılık bir şeyler kıpırdadı. Kardeşini çok seviyordu. Küçük bir anne gibi, ona kol kanat geriyor, iyi yetişmesi için üstüne düşen görevleri yerine getirmeye çalışıyordu.

"Reyhan!"

"Reyhan, sıcak su getir."

"Reyhan bigudi yetiştir."

"Reyhan! Ne sallanıyorsun, şuraları süpürsene!"

Reyhan küçük bir topaç gibi, koca salonun içinde bir sağa, bir sola, her sese doğru koşturup duruyordu. Çok yoruluyordu, ama yakınmıyordu. Babası haftalıklarını bir kesede saklıyordu. Bahşişleri de az sayılmazdı. Annesi bu paralarla tahsilini sürdürmesini istiyordu. "Bize benzeme Reyhan'ım," diyordu. "Okuyup bir meslek kazan... Hanımlar gibi ol."

Oysa en zoru annesi gibi olmaktı ona sorarsanız. Sevgi dolu, fedakâr, hiç yakınmayan...

"Reyhan bayanın ayaklarını fırçala!"

İşini seviyordu, ama şu ayaklarla uğraşmak olmasa...

Minik elleriyle, biraz da tiksinierek tombul kadının tombul ayağını tuttu. Eski kot pantolonunun üzerine bir havlu koyup, ayağı kucağına yerleştirdi. Sanki tonlarca yük altında kalmış gibi bacakları titredi biraz. Eline krem alıp parmakların arasına sürdü. İyice yedirerek masaj yapmaya başladı. Kadın yüzüklerle dolu elini uzattı, "Aferin," dedi. "Çok beceriklisin, bari ellerime de masaj yap. Parmaklarım öyle ağrıyor ki."

Reyhan birden annesini geçirdi aklından. Kim bilir şimdi

hangi apartmanın kaçınıcı katında camları siliyordu. İçindeki ürperti, beynindeki korkuyu silmeye çalıştı. Herhalde anacığının parmakları da ağrırdı... Akşamları bir araya geldiklerinde annesine sormak hiç aklına gelmemişti ki!..

"Reyhan, çabuk ol... Şu manikür suyunu hazırla."

Havluyu kanepeye atmasıyla, banyoya seyirtmesi bir oldu.

"Reyhan bayanın ojesini sürmemişsin hâlâ."

"Öff! Hangisine yetişeyim ablacığım..."

İlk kez ağzından şikayetçi bir söz çıkmıştı. Kendi bile şaşıtı bu işe...

Allahtan ki ustası yalnızca sert sert bakmakla yetinmişti.

Hemen yarım bıraktığı işine döndü. Az sonra tombul kadının, tombul el ve ayak tırnaklarına kıpkırmızı ojeler sürülmüştü. Bir yandan da, "Yüzükleri ağır geliyor olmalı," diye düşünüyordu. "Yoksa elleri niçin ağrısın?"

Kırmızı ojeli kadının cebine sıkıştırdığı kağıt yüzbinlik her şeyi unutturdu ama... Doğrusu bütün günde kazanacağı bahşışı bir defada almak hiç de fena değildi.

"Teşekkür ederim ablacığım."

Hemen koşup kapıyı tuttu. Kadını taze belleğine iyice yerleştirmek için bir kez daha dikkatle baktı. Bir dahaki sefere çok daha özenli davranmalıydı bu müşteriye.

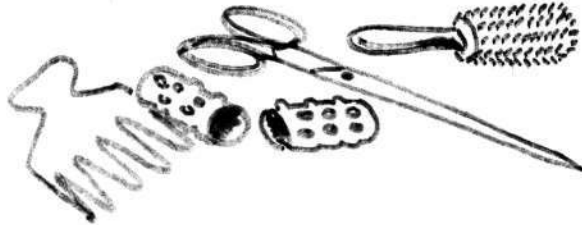
"Reyhan!"

"Reyhan masaların tozunu aldın mı?"

"Reyhan yerleri paspasla..."

"Reyhan! Sabah geç kalma sakın..."

İşte bir gün daha bitmişti. Yorgun ayakları sardunyalı konduların arasına sürüklerken, onun yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Bugün, bir ders kitabını daha alabilecek kadar para kazanmıştı.

Sevmiycem İşte

Öykü ve Resimler: **Hatice Akbıçak Günel**

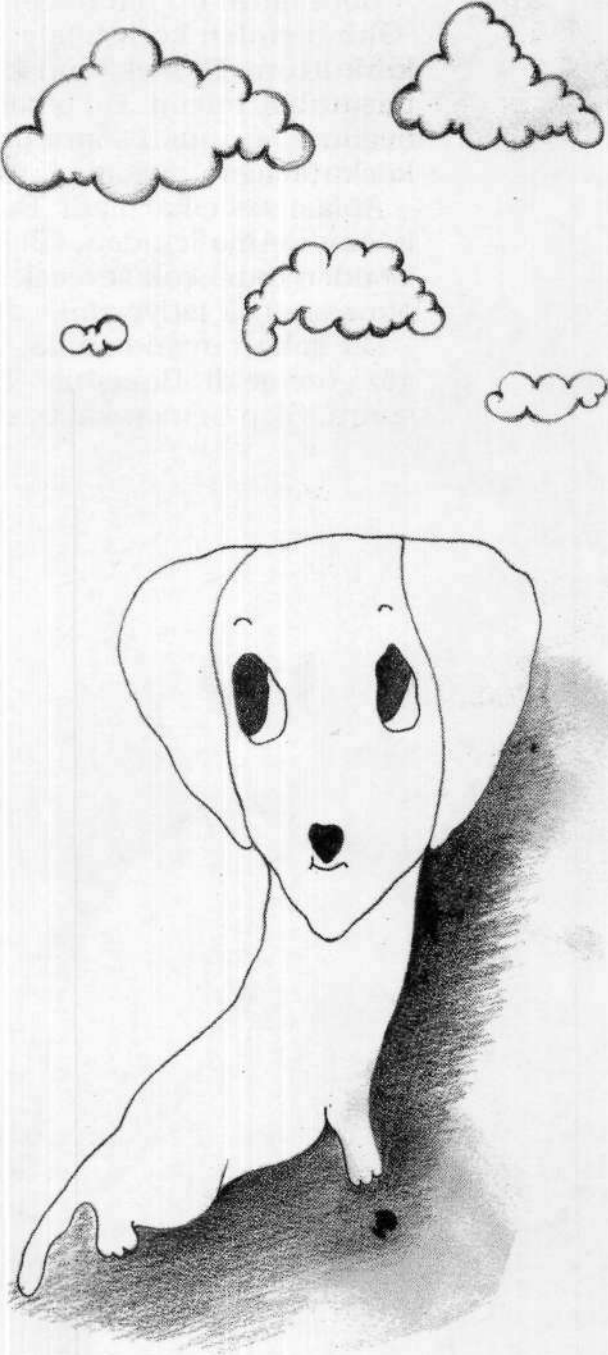
29

ONU İLK gördüğünde hiç sevmemişti. İlgi de göstermemişti. Ama annesi, babası, hele ablası başka bir dünyayı paylaşıyorlardı.

"Hıh," dedi. "Gözlerini bile görmekte güçlük çekiyorum. Tüyleri de ne kadar uzun, durmadan da kuyruk sallıyor. Bu kendini ne sanıyor. Ne kadar da şımarık."

İçinden hışımla:

"Onu hiç sevmiycem işte. Bana ne, bana ne... Sevmiycem işte," dedi. Kollarını birbirine doladı. Kaşlarını çattı. Ne kadar da

korkutucuydu.

Slep, onun gözlerinden öyle ürktü ki, ablanın hemen arkasına geçiverdi. Bir görünüp, bir kaybolup Bora'nın gözlerinin içine bakıyordu. Yavrucağ birden, nasıl da mahzunlaştı.

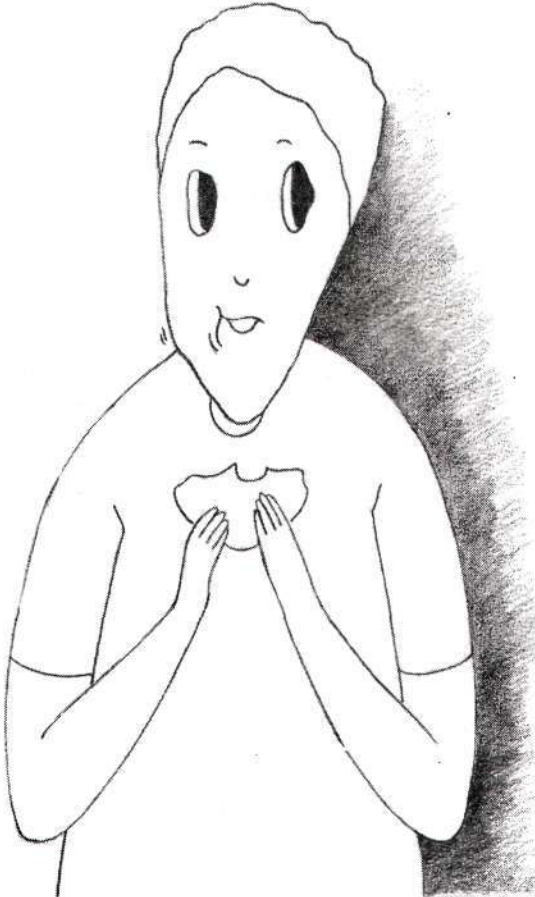
Bora onun bu halini görünce ablasına, "Ohh, benden korktu işte. Sonunda onu korkuttum. Demek, onu korkutmayı başarabilmişim. Bu o kadar da zor değilmiş. Bundan sonra onu hep korkutacağım, o görür," dedi.

Ablası ses çıkarmadı. Bu konuda, bir şey söylemekten kaçındı. Ama içinden, "Bora bir gün Slep'i çok sevecek. Benden daha çok sevecek biliyorum. Çünkü bunun böyle olmasını çok istiyorum," dedi.

Bir sabah uyandığında, Bora odasının kapısında Slep'le göz göze geldi. Bakıştılar. Bir iki, hadi diyelim üç saniye sonra, Slep hemen kaçtı. Bora yastığa gömüldü. Slep

daha sonraki günlerde Bora'nın yaşantısına hep bu şekilde bir iki saniyelik anlarda giriyordu. Slep, Borayı seviyordu. Ondan kendini uzakta tutamıyordu. Bir gün Bora sandviç yerken, onu nasıl da uzun uzun seyretmişti. Bora onu bir sevse, onu bir kucığına alsaydı, başını okşasaydı, tüylerini kabartsaydı, havalara uçardı.

Babası, Slep'i göstererek, "Yapma böyle Bora, Slep'i artık sev. Bak bunu hepimiz istiyoruz. En çok da o," dedi. Evdeki bu kuvvetli

ses cümbüşü, şaka maka Bora'nın hoşuna gitmişti. Bora, Slep'e kısa bir bakış fırlattı. Slep'se başını yana atıp ona masumca baktı.

Aslında aynı masum ifadeyle Slep onu her sabah okuluna annesiyle birlikte uğurlamaktaydı. Bu uzun zaman dilimi, Slep'in ufak tefekliği ve ona her zaman yaklaşma isteği, Bora'nın yavaş yavaş dikkatini çekmeye başlamıştı.

Ailesi bir gün piknik yapmaya karar verdi. Belki buzlar erirdi. Kim bilir! Sabah bir telaş, bir heyecan. En çok da Slep tabii.

Piknik yeri harikuladeydi. Bol oksijen, mavi gök, ağaçlar... Yere örtüler serildi. Sandviçler, meyva suları piknik sepetinden uçarak örtünün üzerindeki yerlerini aldı. Bora top peşindeydi. Slep ise, oradan oraya koşturuyordu. İkisi de birbirleriyle ilgilenmiyordu. Olsun canım, daha gün bitmemişti ki...

Sandviçler bitirildi. Çimenlerin üzerine çoktan uzanılmıştı. Herkeste tatlı bir yorgunluk vardı. Daha sonra arabaya bindiler. Hava kararmak üzereydi. Arkada ablası, Bora ve Slep birlikte oturuyorlardı. Bora'nın gözleri kapanmıştı. Yorgunluktan mı olacak Slep'in başını bacağına sessizce bırakışını bile fark etmedi. Eve geldiklerinde, annesi Bora'ya seslendi. Uyandığında Slep kucığında mışıl mışıl uyuyordu. Onu yavaşça kucığına aldı. Sessizce odasına süzüldü. Slep, Bora'nın yatak ucunda uyumaya devam etti. Bu arada merdiven başında üç çift göz bakakalmıştı.

Boşlukta bir ses yankılandı.

Pikniğe gitmeyi kim akıl etmişti...

BİR KİTAP BİR YAZAR

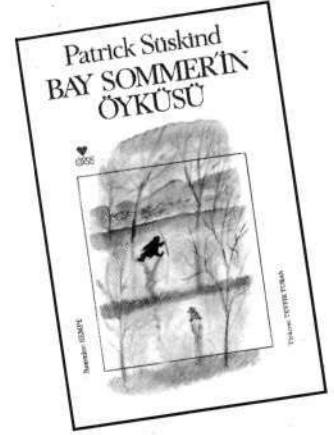
Selma Erdoğan

Bay Sommer'in Öyküsü

Patrick Süskind * Türkçesi: Tevfik Turan * Res.
Sempe * Can Yayınları * 1. Basım: 1994 * 103
Sayfa * 19-5x12.5 cm * 1. hamur kağıt, karton
kapak * 180. 000 TL

Bay Sommer'i tanımayan yoktu. Ama hakkında hiç kimse pek bir şey bilmiyordu.

Durmadan yürürdü Bay Sommer. Yanında sürekli olarak iki şey taşırdı. Bunlardan biri bastonu, öteki sırt çantasıydı. Neden sürekli olarak yürüdüğünü bilen yoktu. Garip olan bir şey daha vardı. Bu da hiç alışveriş yapmamasıydı. Hiçbir şey götürmüyor, hiçbir şey getirmiyordu. Postaneye gitmiyor, kaymakamlığa uğramıyordu. Birilerini ziyaret ettiği ya da bir yerde oyalandığı görülmemişti. Şehre gidince bir şeyler yemek, ya da hiç değilse bir şey içmek için bir yere girmek şöyle dursun, birkaç dakika dinlenmek için bir banka bile oturmuyordu.

Kitabın kahramanı olan küçük çocuk yaşadıklarına büyüyünce göz atmak istemiş ve sonunda bu kitap ortaya çıkmış. Bay Sommer'in Öyküsü büyümekte olan bir çocuğun gözünden aktarılıyor. Kahramanımız çok iyi ağaca çıkabilen utangaç bir çocuk. Çevresinde sürekli yürürken gördüğü Bay Sommer'e kafası takılıyor. Bay Sommer'i çocuk aklıyla yorumlamaya, anlamaya çalışıyor. Bay Sommer her yerde karşısına çıkıyor. Çocuğun hayatının bir parçası oluyor adeta.

Kız arkadaşının kendisiyle yürüyemeyeceğini öğrendiği, piyano dersi aldığı Matmazel Funkel onu evinden kovduğu gün kendini çok mutsuz hissettiğinde ölmek istemiş ve ağacın tepesinde hesaplaşmaları bitip de atlamaya karar verdiğinde önce Bay Sommer'in bastonundan çıkan tıkırtıları duymuş, sonra da Bay Sommer ağacın tam altında belirmişti...

Bay Sommer'in Öyküsü neşeli komik ve kederli bir öykü. Dili yalın, çeviri akıcı. Kitaba başlar başlamaz kendinizi son sayfada buluveriyorsunuz. Bittiğinde ise hüzünleniyorsunuz.

Kitabın hüzünlü atmosferine pek fazla yakışmayan Sempe'nin çizgileri yine de eğlenceli.

Bu kitabı ilkokul üçüncü sınıftan büyük olan herkese öneriyoruz.

Not: Kitabı bulamazsanız bizi arayın. (212-252 63 75)

MAVİBULUT YAYINLARI

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim* *Fatih Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim* *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli)* *Waddell - Firth*

Kırçıl Horoz (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Demet'in Bahçesi (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Kedi (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Balık (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Köpek (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Kuş (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Annem ve Ben* *Leylâ Sakpınar*

Kardeşim ve Ben* *Leylâ Sakpınar*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü* *Fatih Erdoğan*

Okula Geç Kaldım* *Fatih Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı* *Fatih Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım* *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde* *A. A. Milne*

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri* *A. A. Milne*

Park, Peri ve Belediye Başkanı* *Dilek Aykul Bishku*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor* *Melek Güngör*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik* *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü* *Ayla Çınaroğlu*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev* *Ayla Çınaroğlu*

Serdar'ın Öyküleri* *Nuran Turan*

Serdar'a Öyküler* *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

Küçük Prens* *A. Exupery*

Uçurtmam Bulut Şimdi* *Sevim Ak*

Seni Seviyorum Coco* *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi

Biz beş arkadaşız...

Orhan, Tülin, Deniz, Aysun ve ben. Ha, bir de Yumak var. Yumak en çok yumağıyla oynamayı sever. Ben bebeğimden vazgeçemem, Orhan arabasından. Tülin, ayısı olmadan hiçbir yere gitmez. Deniz'le Aysun ise müziksiz yapamaz. Ama hepimizin ortak bir tutkusu var: **Kırmızıfare!** Hepimiz aboneyiz. (Yumak dışında, o benim **Kırmızıfare'mi** okuyor!)

Bilgi için: 0212-252 63 75-76 Faks: 244 08 60